

stor, da de Vurderingsraad, der skal foretage denne almindelige Vurdering, er de samme, som har foretaget de andre. Og jeg ønsker altsaa, at denne Jordvurdering foretages nu i Forbindelse med den almindelige Vurdering, idet den jo saa bliver væsentlig billigere, end den ellers vilde blive.

Ligeledes har jeg Sympati for det tredje af Lovforslagets Hovedformaal, at indføre mere ensartede Fradragsregler. De Fradragsregler, der findes i den nugældende Ejendomsskyldlov, er jo, som den højtærede Minister udviklede, og som det ogsaa er alle ærede Medlemmer bekendt, og som vi var inde paa at drøfte for 3 Aar siden, da vi havde et lignende Forslag til Behandling, meget uensartede og fører til meget uheldige Resultater. Og skal vi gaa til en almindelig Skyldsætning i 1914, synes jeg, det er absolut nødvendigt at gaa til andre Fradragsregler; thi ellers vil det føre til endnu urimeligere og uretfærdigere Resultater, idet Konjunkturstigningen fører en Mængde Ejendomme op over Fradragsgrænserne, hvorved de vil faa en særlig stærkt forøget Beskatning. Jeg skal ikke opholde mig længe ved disse Fradragsregler, der med Undtagelse af Tallene for den skattefrie Lejeværdi i første Stykke af § 5, saa vidt jeg har kunnet skønne, er helt overensstemmende med det Forslag, vi havde for 3 Aar siden. Jeg var den Gang ikke helt tilfreds med Forslaget og er ikke kommet til at se anderledes paa Sagen siden, men jeg skal ikke gaa udførligt ind paa det nu. Jeg har bragt i Erfaring, at det er Tanken, at Sagen skal henvises til et Udvalg, og der kan disse Detailbestemmelser bedst drøftes. Jeg skal kun sige, at jeg i sin Tid ikke fandt, at der var det rette Forhold mellem de skattefrie Lejeværdier, man vedtog ved Loven af 15. Maj 1903, henholdsvis 60, 120 og 180 Kr. for Landet, Byerne og København. Nu har man fastholdt Forholdet, men foreslaar Beløbene forhøjet; men jo mere man forhøjer Sætserne, des grøllere bliver Forholdet, naar det Forhold, man begynder med, ikke er det rigtige.

Endelig er jeg fremdeles i Tvivl, om det er rigtigt, at der skal gives Fradrag for Ejendomme med Driftsbygninger paa. Jeg er ikke meget uenig med den sidste ærede Taler i, at det i det hele er irrationelt med disse Fradrag paa Ejendomme. Naar man skal have Skat paa fast Ejendom, var det mest rationelt at lægge den efter Ejendommens Værdi uden Hensyn til dens Størrelse. At give Fradrag for

smaa Ejendomme fører i mange Henseender til mindre heldige Resultater; thi fordi Ejendommen er lille, er det ikke sikkert, at Ejeren er daarligt stillet. Men jeg erkendte i 1903 — og erkender det endnu —, at det var naturligt, at man i en Overgangstid gav Fradrag for disse mindre Ejendomme, da de ellers vilde være blevet for haardt medtaget lige straks. Men i al Almindelighed sympatiserer jeg ikke videre med Fradragstanken og finder den mindre begrundet. Men naar vi skal have Fradrag — og det skal vi selvfølgelig for Tiden —, saa skulde det helst være saa ensartet og praktisk som muligt, og saa finder jeg, at et Fradrag for alle beboede Ejendomme paa 2,500 Kr. kan være ganske passende og meget at foretrække for de udviklede Fradragsbestemmelser i den nuværende Lov. Men jeg ser ikke, det er rigtigt at give Fradrag for andre Ejendomme end dem, hvorpaa der er Beboelsesbygninger. For dem kan jeg finde det rigtigt, naar man skal have Fradrag, at give et Minimum fri, nogenlunde svarende til, hvad der gælder for Formue- og Indkomstbeskatningen, hvor et vist Minimum af Formue og Indtægt, det, der er allermost fornødent for at kunne leve, er fri for Skat. Men at man ogsaa skal give Fradrag for Ejendomme med Driftsbygninger paa, kan jeg indtil dette Øjeblik ikke se er rigtigt. Jeg synes ogsaa, at det let kan føre til Misbrug, til Omgaaelse af Loven, og jeg kan ikke se, hvordan det virkelig kan fornuftigt begrundes.

Det er det væsentligste af, hvad jeg har at bemærke til Lovforslaget. Jeg skal slutte med at sige, at jeg, som det jo fremgaar af mine Udtalelser, kan anbefale det til velvillig Behandling og ogsaa til hurtig Fremme. Denne Anbefaling kan jeg give ogsaa paa mine Partifællers Vegne. Men jeg skal tilføje, at flere af disse dog har ret forskellige Meninger om flere af Lovforslagets Enkeltheder, og jeg maa derfor have alt muligt forbeholdt for disse Medlemmers Vedkommende under Sagens senere Gang.

Rottbøll: Det foreliggende Lovforslag er jo fremkommet paa Grund af en Henvendelse fra Overskyldraadet, som tidligere Talere har nævnt, og som jeg ikke skal komme særligt ind paa. Det fremkommer under en Højkonjunktur, og Grunden er jo den stærke Stigning i Ejendommenes Værdi, der har fundet Sted fra 1909 til nu. Lovforslaget er af den højtærede Finansminister betegnet som en